

hem zelf alleen merkbare herinnerende aansluiting op den vroegeren toon — tot hém richtte. In zijn borst lag een heerlijk-teedere ontroering, een glanzend rijk geluk, stille zekerheid ook. Waarvan eigenlijk? Hij wist het niet. Hij luisterde maar naar haar — naar dat zielvol en zangerig geluid. Zelfs hinderde hem langzamerhand niet meer, daaronderdoor, Leo's eigenwijze gebrom. En zijn Liesje — die immers al haast net zoo verrukt van Pauline was; hij hoorde 't in haar stem — had hij daar dankbaar lief om.

Toen Pauline opstond om weg te gaan, steeg plotseling het gevoel van spontane gehechtheid tusschen haar, Huib en Liesje, tot zulk een hoogte, dat zij elkander aanzagen, glimlachend en woordenloos vragend — het was een wonderbaar moment van zuivere blijdschap. En hoe nu verder, schenen hun blikken te beteekenen.

„'t Spreekt van zelf, hè — we zien u gauw terug,” zei Hoogland. „Nou heel graag....,” klonk het licht bewogen. „Maar komt u dan ook eens bij mij? Al heb ik, natuurlijk, op geen stukken na zoo'n gezellig interieur als dit, met al uw boeken en mooie dingen.... Er is doorgaans thee 's middags, en bijna altijd 's avonds, als 'k het even vooruit mag weten.... Komt u ook 'is, juffrouw Hoogland, zoolang dat nog kan?”

„Dolgraag natuurlijk — maar zegt u toch Liesje,” drong het kind met een blik vol bewondering.

„Zal ik....? En je bent al zoo gauw mevrouw de domineesche, een heel wat hogere waardigheid dan die van arm studentje.... Maar bést hoor, en ik heet Pauline — noem me maar Pau, wil je, dat doen ze hier allemaal. U ook, meneer, als u wilt tenminste....” Haar verlegen bloos bij die laatste woorden deed Huib als van onredelijke vreugde overvloeien. Hij vond niets te zeggen — dorst niet eens haar vingers te kussen, gelijk Noordzij toch zoo gemakkelijk gedaan had; hij drukte ze alleen maar, die smalle vingers, en knikte — keek haar na zoo lang ze de trap afging.

En het was als in een nooit gekende onzwaarheid, een verwonderlijk etherisch en stil geluk, dat hij dien avond verder doorbracht. Er scheen iets in hem veranderd, iets weggeschoven van voor zijn blik — helderder en mooier dan ooit te voren zag hij de dingen om zich heen, alsof ze stonden in een warmer schijn, alsof hij, voor 't eerst, ze zag zooals ze in wezen waren, goed en weldadig.... Hij was vriendelijk voor Leo, vol teederheid voor Liesje, sprak zacht en met een ontroerden glimlach over allerlei van hun belangen, hun toekomst. Dan weer poogde hij iets te lezen, maar hij schoot er niet mee op — het was nu eens Pauline's als doorzonde blik, dan weer de gansche uitdrukking van haar nobel-fijn gezichtje, haar snel blozende blankheid die hij vóór zich kreeg. Hij luisterde in herinnering naar het timbre van haar stem en was dan aanstonds in haar sfeer